

РЕШЕНИЕ

№ 6048

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 03.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **5898** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на В. Д. Р., чрез адв. Г. И., срещу Заповед № САГ-23-РА-52-38 от 15.05.2023 г. на главния архитект на Столична община.

В жалбата се развиват доводи за погрешно приложение на материалния закон, тъй като е игнорирана разпоредбата на § 127, ал. 1 ПЗР на ЗИДЗУТ (обн. ДВ, бр. 82/2012 г.), регламентираща предпоставките за издаване на разрешение за търпимост. Счита, че не обсъдена нормата на чл. 113, ал. 1 от Наредба № 5/1995 г. Поддържа доводи за допуснато съществени процесуални нарушения и липсата на изложени мотиви. Също така намира, че заповедта не отговоря на целта на закона.

Ответната страна – кметът на Столична община, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли.

Административен съд София – град, Второ отделение, 37 – ми състав, след като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред органа е образувано със заявление вх. № САГ22-УТ00-487/21.12.2022 г. на В. Д. Р., с което е поискано издаването на удостоверение за търпимост на сграда - лятна кухня, намираща се в имот с идентификатор 00357.5359.968 по КККР, УПИ V-938а, кв. 113 по плана на [населено място], Столична община, който е с административен адрес: [населено място],[жк],

[улица].

Към заявлението е представен нотариален акт № 66/22.02.2006 г., от който се установява, че жалбоподателят е собственик на имота, в който се намира сграда, за която се иска издаване на удостоверение за търпимост.

Приложени са още документ за заплатена такса за исканата услуга и скица на поземлен имот с идентификатор 00357.5359.968 по КККР, на която е видно разположението на две сгради (с идентификатори 00357.5359.968.2 и 00357.5359.968.3).

Представени са две декларации – съгласие, подписани от собствениците на имот пл. № 938а, УПИ V и имот пл. № 938, УПИ IV (съседни на имота на жалбоподателя), с които се дава съгласие за издаване на удостоверение за търпимост на горепосочената сграда.

Налична е декларация на жалбоподателя, с която декларира, че заедно с още едно лице са собственици на процесния имот.

По преписката е приложената декларация, подписана от Д. Н., Д. Д. и И. Д., с която се декларира, че през 1999 г. е изградена сградата – лятна кухня, с площ 40 кв. м., намираща се в имот с идентификатор 00357.5359.968 по КККР.

Към заявлението е приложено още конструктивно становище, в което е описано, че сградата, за която е подадено заявлението, представлява лятна кухня, с размери 10x4 м и с площ 40 кв.м., едноетажна без сутерен. Установява се, че конструкцията на сградата е скелетна стоманобетонна, изпълнена по традиционните технологии, състояща се от стоманобетонни пояси върху носещи зидове и колони. Зидовете са с дебелина 25 см. Липсва таванска плоча, а покривната конструкция е дървена и трискатна, като покривното покритие е върху дъсчена обшивка. Основите са ивични, монолитни бутобетонни. Хоризонталната стабилност се осигурява от стените, изпълняващи ролята на зидани тухлени шайби, обрамчени със стоманобетонни колони и пояси. Конструкцията изпълнява добре своите функции и липсват видими дефекти или пукнатини, както и не се забелязва неравномерно слягане на основите. С конструктивното становище се дава мнение, че сградата може да продължи да изпълнява функциите си. Същата е изразено мнение, че сградата е допустима по действащите градоустройствени планове и не е противоречала на правилата и нормативите за устройство на територията към датата на застрояване.

Към заявлението са приложени още комбинирана скица за пълна или частична идентичност на обект: УПИ V-938А, кв. 223 от действащия регулационен план на[жк], [населено място], който е частично идентичен с имот идентификатор 00357.5359.968 по КККР.

Приложени са още чертеж на контролно геодезическо заснемане на обекта (с данни за неговите размери) и фото снимки на сградата.

С писмо от 25.01.2023 г. на директора на дирекция „ОСК“ към Столична община са изискани от жалбоподателя допълнителни документи: скица на сградата, нотариално заверено съгласие от собствениците на имот с идентификатор 00357.5359.937 за издаване на удостоверение за търпимост и данни за деклариран незаконен строеж.

Във връзка с дадените указанията от органа, жалбоподателят е представил скица на сграда с идентификатор 00357.5359.968.3 по КККР, за която е подадено заявлението. Също така е приложено удостоверение от 13.03.2023 г., издадено от заместник – кмета на район „Нови Искър“ - СО, с което не се възразява срещу издаването на удостоверение за търпимост на сградата, разположената на общата граница с ПИ с

идентификатор 00357.5359.937 и ПИ с идентификатор 00357.5359.968. Приложено е още удостоверение от 23.03.2023 г. на заместник – кмета на район „Нови Искър“ – СО, с което се посочва, че за сграда с идентификатор 00357.5359.968.3 по КККР не се откриват данни за регистриране на незаконен строеж.

По преписката е налична Заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г. и графична част към нея, с която е одобрен регулационният и кадастралният план, както и застроителния план на [населено място].

Последвало е издаване на оспорената Заповед № САГ-23-РА-52-38 от 15.05.2023 г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл. 21, ал. 3 АПК, § 16, ал. 3 от ПР на ЗУТ, вр. чл. 145, ал. 1, т. 1 ЗУТ е отказано да се издаде удостоверение за търпимост на строеж по § 16, ал. 3 от ПР на ЗУТ за обект: Сграда - лятна кухня с идентификатор 00357.5359.968.3 по КККР, находяща се в ПИ с идентификатор 00357.5359.968, УПИ V-938А, кв. 223 по плана на [населено място], местност „кв. Ал. В.“ („К. и С.“), район „Нови Искър“ – Столична община.

Органът е приел, че сградата е построена през 1999 година, към който момент има действащ застроителен план, одобрен със Заповед № РД-50-09-234/12.06.1984г. Според този план в УПИ V-938 е предвидено застрояване на свободностояща двуетажна сграда, като процедурният строеж не се потвърждава с режим на застрояване.

Органът е установил, че разположението на строежа се намира на регулационната граница на УПИ V - 938 (сега ПИ с идентификатор 00357.5359.968) с УПИ I – за обединено детско заведение (сега ПИ с идентификатор 00357.5359.937). По тези съображения е приел, че строежът не отговаря на изискванията на чл. 113, ал. 2 от Наредба №5/1995 г. за правила и норми по териториално и селищно устройство, предвиждащи, че сградата трябва да е на отстояние най – малко 3 метра от вътрешната регулационна линия или най – малко на 1,5 метра от южната, югозападната и югоизточната регулационна линия към съседния имот.

Изложени са доводи, че като е разположен на регулационна граница на УПИ V - 938 с УПИ I – за обединено детско заведение, строежът не е допустимо и по сега действащата нормативна уредба, а именно чл. 42, ал. 3 ЗУТ и чл. 83, ал. 1 от Наредба № 7/22.12.2003 г.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение на съдебно – техническа експертиза, което съдът напълно кредитира, тъй като е обосновано, логично, непротиворечиво, извършено след личен оглед на място и намиращо опора в доказателствения материал по делото.

От заключението става ясно, че обектът (идентификатор 00357.5359.968.3 по КККР), за който е подадено заявлението, представлява сграда с площ 51 кв. м., височина около 2,4 м. до кота корниз и около 2,8 м. до кота било. Функцията на сградата е „лятна кухня“ и е разположена на южната, вътрешна регулационна линия – в дъното на УПИ V – 938а, кв. 223,[жк], [населено място], [улица], Столична община. Площта на УПИ V – 938а е 544 кв. м. (съществува разлика с площта на ПИ с идентификатор 00357.5359.968 по КККР, която е 566 кв.м., дължаща се на разположението на уличната и страничната регулационна линия, за което при изчисленията ще се ползва по – малката площ).

Установява се, че според Общия устройствен план на Столична община предназначението на зоната, в която се намира ПИ идентификатор 00357.5359.968, съответно частично идентичния му УПИ V – 938а, Жм – жилищна зона с

преобладаващо малкоетажно жилищно застрояване. Параметрите на тази зона са: плътност на застрояване: 40 %; коефициент на интензивност до 1,3; минимална озеленена площ 40% и височина (кота корниз) до 10 м.

Съгласно застроителния и регулационния план на [населено място], одобрен със Заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г., е предвиден УПИ V – 938а за единично (несвързано жилищно застрояване). Не са указани конкретни параметри на застрояване, но в графичната част е предвидено петно за строеж 12x12 или 144 кв. м. за жилищно строителство на два етажа, което означава, че максималната допустима застроена площ (ЗП) е 144 кв. м., а разгърнатата застроена площ (РЗП) е 288 кв. м. От заключението се установява още, че според застроителния план се допуска в кв. 223 на [населено място] свързано и единично (свободно) застрояване, който е действащ и към настоящия момент, доколкото няма последващо изменение. От заключението става ясно, че процесната сграда „лятна кухня“ не е посочена в застроителния и регулационния план на [населено място], одобрен със Заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г. Дадено е мнение, че сградата може да се счита за допълващо застрояване.

От заключението се установява, че в имота е налична сграда - двуетажна, която с идентификатор 00357.5359.968.1 по КККР, със ЗП 76,50 кв. (след извършено замерване) и РЗП 193,13 кв., за която е налице разрешение за строеж, инвестиционен проект и екзекутив. Обяснено е, че не се приема площта от 88 кв., посочена в скицата, тъй като в нея е отразена площта на тераса, която е под кота прилежащ терен (не е над) и следователно не е част от ЗП и РЗП.

Общата застроена площ в УПИ УПИ V – 938а е 127,50 кв. м. (51 кв. м. на процесната сграда и 76,50 кв.м. на сградата на основното застрояване), която е по – малко от предвидената ЗП в застроителния и регулационния план на [населено място] от 1984 г., действащ към момента на изграждане на сградата. Плътността на застрояване в УПИ V – 938а е 23,40 %, която е по – малка от предвидената плътност на застрояване в ОУП на [населено място] (40%). РЗП на УПИ V – 938а е 244,13 кв.м. (51 кв. м. на процесната едноетажна сграда и 193,13 кв.м. на двуетажната сградата на основното застрояване), което също е по – малко от предвиденото РЗП от 1984 г. К. в УПИ V – 938а е 0,45, който е по – нисък от К. според ОУП на [населено място] (1,3). По тези съображения лятната кухня като допълващо застрояване не нарушава плътността на застрояване и К. по плана за застрояване от 1984 г., който е действащ и към момента.

Установява се, че в застроителния и регулационния план не е отбелязано допълващо застрояване на УПИ V – 938а, но това е допустимо за зоната, в която се намира имотът. Дадено е мнение, че постройките на допълващото застрояване могат да се застрояват свързано на вътрешните имотни граници при изразено съгласие на собствениците. Счита, че е допустимо изграждането на постройки на допълващо застрояване в имоти с ниско жилищно застрояване и е възможно да се разполагат на вътрешната граница на имота, като най – високата част на покрива при калканната стена да има височина до 3,6 м., което в настоящия случай е спазено. Летните кухни се разполагат свободно или свързано, без да се спазват изискванията за разстояния от сградата на основното застрояване.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, поради което е

процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, а именно главният архитект съобразно нормите на § 16, ал. 1 и ал. 3 ПР ЗУТ и § 127, ал. 1 ПЗР ЗИД ЗУТ, вр. чл. 144, ал. 3 и чл. 145, ал. 1, т. 1 ЗУТ.

Оспорваният акт е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви и разпоредителна част, от които може да се изведе волята на органа и да се разберат причините за неговото издаване.

Съдът не намира допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при издаването на оспорваната заповед. В противовес на възраженията в жалбата, органът е събрал всички относими доказателства, позволяващи да се прецени коя разпоредба следва да се приложи при разглеждане на искането за издаване на удостоверение за търпимост (в тази връзка е приел, че през 1999 г. е изпълнен строежа, както се сочи от жалбоподателя). Също така органът е дал указания на жалбоподателя, които са насочени за правилното установяване на релевантните факти.

Налице е правилно приложение на материалния закон, но по съображения, различаващи се от изложените в оспорваната заповед.

§ 16 ПР ЗУТ и § 127, ал. 1 ПЗР ЗИД ЗУТ (обн. ДВ, бр. 82 от 2012 г.) регламентират условията за издаване на удостоверение за търпимост за „строежи, за които няма строителни книжа“. Това по смисъла на ЗУТ са незаконни строежи, които биха могли да бъдат разрешени - защото са допустими по действащите ПУП и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно ЗУТ, когато са изградени до 31.03.2001 г., т. е. до влизане в сила на ЗУТ. Статутът на търпимост на строежа възниква по силата на закона при наличието на нормативно установените кумулативни условия и не го приравнява на законен, а само на неподлежащ на премахване и забрана ползването на основание неговата незаконност.

Предмет на изследване е дали строежите са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби към момента на извършване на преценката за наличието на търпимост. Понастоящем са налични успоредно действащи норми, регламентиращи режима на търпимост, с визирани в тях конкретни изисквания, според периода на започването и изграждането на незаконния строеж, а именно: ал. 1 на § 16 от ПР на ЗУТ (строежи, изградени до 07.04.1987 г.); ал. 2 на § 16 от ПР на ЗУТ (незаконни строежи, започнати в периода 08.04.1987 г. - 30 юни 1998 г.); ал. 3 на § 16 от ПР на ЗУТ (незаконни строежи, започнати след 30.06.1998 г.) и ал. 1 на § 127 от ПЗР на ЗИДЗУТ (строежи, изградени до 31.03.2001 г.).

Съгласно § 16, ал. 3 от ПР на ЗУТ незаконни строежи, започнати след 30 юни 1998 г., но неузаконени до обнародването на този закон, не се премахват, ако са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали за посочения период или съгласно този закон, и ако бъдат

декларирани от собствениците им пред одобряващите органи в 6-месечен срок от обнародването на този закон. За да се приеме, че незаконен строеж е търпим по § 16, ал. 3 от ПР на ЗУТ, следва да са налице следните кумулативно дадени предпоставки: 1. Строежът да е започнат след 30.06.1998 г.; 2. За изграждането му да липсват строителни книжа; 3. Строежът да е допустим по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали за посочения период или съгласно този закон; 4. Да е деклариран от собствениците пред одобряващите органи в 6-месечен срок от обнародването на този закон.

Времето на започване и изграждане на незаконния строеж може да се установява с всички доказателства и доказателствени средства, включително и с декларации, като за вписване на неверни данни в декларациите лицата носят наказателна отговорност. В настоящия случай по делото не се спори, че през 1999 година е извършено строителството сградата, за която е подадено заявлението за издаване на удостоверение за търпимост, а и това се подкрепя от приложените по преписката две декларации. Вярно, че изрично не е посочен моментът на започване на строежа (това има значение за § 16, ал. 2 и ал. 3 от ПР на ЗУТ, което се различава от § 16, ал. 1 ПР на ЗУТ и § 127 от ПЗР на ЗИДЗУТ), но общият смисъл на декларациите се отнася за извършването (изпълнението) на строежа, което включва както започването, така и завършването (изграждането) на сградата. Това означава, че строежът попада във времеви обхват на §16, ал. 3 от ПР на ЗУТ, който се отнася за строежи, започнати след 30.06.1998г. и незаконни до обнародването на ЗУТ с ДВ бр. 1 от 02.01.2001 г. (арг. § 31 от Заключителните разпоредби на ЗУТ).

Не се споделят възраженията на жалбоподателя, че предпоставките за търпимост на строежа следва да бъдат преценени съгласно §127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ. Разпоредбата на §127 от ПЗР на ЗИДЗУТ е материално-правна и не ѝ е придадено обратно действие, т. е. не може да преурежда развили се вече правоотношения. В случая нормата на §127 от ПЗР на ЗИДЗУТ не отменя §16 от ПР на ЗУТ и регламентираните с него три отделни хипотези за търпимост на строежите според периода на изграждането им, а въвежда нов четвърти период, който следва във времето периода, установен с §16, ал. 3 ЗУТ, като започва от датата на обнародване на ЗУТ (02.01.2001 г.) и приключва с датата на влизане на ЗУТ в сила (31.03.2002 г.). В случая строителството е извършено през 1999 г., поради което §127 от ПЗР на ЗИДЗУТ е неприложим. В този смисъл е Решение № 1739 от 16.02.2023 г. по адм. д. № 9490/2022 г. по описа на ВАС.

Установява се, че строителството на сградата е извършено по време на действието на застроителния и регулационния план на [населено място], одобрен със Заповед № РД-50-09-234/12.06.1984 г., чиито параметри на застрояване (плътност, интензивност и височина на застрояване) не са нарушени.

Органът неправилно е приложил разпоредбата на чл. 113, ал. 2 от Наредба № 5 от 17.05.1995 г. за правила и норми по териториално и селищно устройство (отм) - обн. ДВ, бр. 48 от 26.05.1995 г., според която при свободно разполагане сградите и постройките на допълващото застрояване трябва да са на разстояние от вътрешните регулационни линии най - малко 3 м или най - малко 1,5 м от южна, югозападна и югоизточна регулационна линия към съседния парцел (при отклонение от южната посока до 45 градуса), ако са с височина до 2,5 м.

В настоящия случай сградата изпълнява функциите на лятна кухня, поради което е постройка на допълващото застрояване по смисъла на чл. 44, ал. 3, т. 1 от Наредба №

5 от 17.05.1995 г. за правила и норми по териториално и селищно устройство (отм), както и по сега действащата нормативна уредба - чл. 44, ал. 1 ЗУТ.

Органът неправилно е игнорирал начина на застрояване на зоната, в която се намира, доколкото е взел под внимание начина на застрояване единствено за конкретния имот. Вещото лице дава информация, че застроителният план от 1984 г. предвижда свободно изграждане на сгради в процения УПИ V – 938а, но също така дава информация, че в зоната, в която се намира този имот, е допустимо свързано застрояване. Посоченото се подкрепя и от графичната част на застроителния план, където в близки имоти от същата зона и квартал, е предвидени свързано застрояване (напр. УПИ IX - 933, УПИ IX – 931, УПИ X.-929 и др.). Това означава, че приложение намира разпоредбата на чл. 113, ал. 1, изр. второ от Наредба № 5 от 17.05.1995 г. за правила и норми по териториално и селищно устройство (отм), според която сгради и постройки на допълващото застрояване може да се изградят на вътрешна регулационна линия, ако калканните им стени покриват калканни стени на заварени в съседния парцел сгради, както и ако начинът на застрояване в зоната допуска свързано разположение на сградите и постройките на допълващото застрояване. От значение за прилагане на тази норма е предвиденият начин на застрояване на зоната, а не за конкретния обект.

В случая имотът се намира в зона, в която предвиденият начин на застрояване допуска свързано разположение на сградите и постройките на допълващото застрояване, поради което приложение намира разпоредбата на чл. 113, ал. 1, изр. второ от Наредба № 5 от 17.05.1995 г. за правила и норми по териториално и селищно устройство (отм). В тази връзка органът погрешно е приел, че разположението на сградата не е допустимо съгласно чл. 113, ал. 2 от Наредба № 5 от 17.05.1995 г. за правила и норми по териториално и селищно устройство (отм), поради което е неправилен извода, че строежът не е допустим по правилата и нормативите, действали за посочения период. Разпоредбата на § 16, ал. 3 от ПР на ЗУТ поставя условие строежът да е бил деклариран пред одобряващия орган в преклузивния 6-месечен срок от обнародване на закона (ДВ бр. 1 от 02.01.2001 г.), т. е. до 02.06.2001 г. Органът е дал указания на жалбоподателя да представи доказателства за деклариране на процесния строеж, за което от жалбоподателя е представено удостоверение от 23.03.2023 г. на заместник – кмета на район „Нови Искър“ – СО, с което се посочва, че за сграда с идентификатор 00357.5359.968.3 по КККР не се откриват данни за регистриране на незаконен строеж. В съдебно заседание не са представени доказателства, опровергаващи документите, представени от самия жалбоподател пред органа, т. е. доказателства за деклариране на процесния строеж не са представени както в административното, така и в съдебното производство, а и липсват твърдения от жалбоподателя в тази насока. Също така не са представени и доказателства строежът да е бил деклариран от собствениците му пред одобряващите органи и в предходен период, а именно до до 31 декември 1998 г. (в срока по § 16, ал. 2 от ПР на ЗУТ).

В конкретния случай разпоредбата на § 16, ал. 3 от ПР на ЗУТ не може да намери приложение, тъй като една от предпоставките по нея, а именно строежът да е деклариран от собственика пред одобряващите органи в 6-месечен срок от обнародване на този закон - т. е. до 02.06.2001 г., не е налице. Липсата на тази предпоставка води до извод, че е ирелевантно обстоятелството за допустимост на строежа по предхони градоустройствени планове, правила и нормативи или ЗУТ. Следователно решаващият правен извод за неприложимост на режима за търпимост

по отношение на процесния незаконен строеж е правилен като краен резултат. В този смисъл е и съдебната практика: Решение № 7349/03.06.2010 г. по адм. д. № 4319/2010 г. на ВАС, Решение № 353 от 06.07.2012 г. по адм. д. № 258 / 2012 г. на ВАС, Решение № 14640 от 30.11.2017 г. по адм. д. № 4257/2017 г. на ВАС, Решение № 4125 от 31.03.2021 г. по адм. д. № 11451/2020 на ВАС и други.

Действително не са изложени мотиви от органа в тази насока (липсата на деклариране на имота), но същият е дал съответните указания на жалбоподателя и са представени доказателства, според които сградата не е декларирана като незаконен строеж пред одобряващия орган. В тази връзка органът е проявил необходимото съдействие за изясняване на последната предпоставка от фактическия състав за издаване на удостоверение за търпимост. В същото време жалбоподателят следва да установи наличието на всички предпоставки за издаването на искания акт – арг. чл. 170, ал. 2 АПК, за което са му дадени съответните указания от съда. Вярно, че приложението на материалния закон се прави на база изложените мотиви от органа, но пък като краен резултат е правилен постановеният отказ за издаване на удостоверение за търпимост, тъй като имотът не е деклариран като незаконосъобразен пред одобряващия орган и е безпредметно връщането на преписката на органа, който повторно да мотивира акта, като изложи съображения за липсата на една от предпоставките.

Горното налага извод за неоснователност на жалбата, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК следва да се отхвърли оспорването.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски за юрисконсултско възнаграждение, които са в размер на 100 лева, съответстващи на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. Р., чрез адв. Г. И., срещу Заповед № САГ-23-РА-52-38 от 15.05.2023 г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА В. Д. Р. да заплати на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: